

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA 2018
VIII. volební období

Těsnopisecká zpráva o schůzi
Poslanecké sněmovny Parlamentu

Pořad 21. schůze Poslanecké sněmovny

1. 100. výročí 1. zasedání Revolučního národního shromáždění

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA 2018
VIII. volební období

TĚSNOPISECKÁ ZPRÁVA
o 21. schůzi Poslanecké sněmovny Parlamentu
konané dne 14. listopadu 2018

Obsah:

Strana:

14. listopadu 2018

Schůzi zahájil předseda PSP Radek Vondráček.

1. 100. výročí 1. zasedání Revolučního národního shromáždění

Další část schůze řídil místopředseda PSP Vojtěch Filip.

Řeč předsedy PSP Radka Vondráčka	3
Řeč předsedy SNR Andreje Danka	5

Závěrečná řeč místopředsedy PSP Vojtěcha Filipa

**Zahájení schůze Poslanecké sněmovny
14. listopadu 2018
Přítomno: poslanců**

(Schůze zahájena ve 14.30 hodin.)

Předseda PSP Radek Vondráček: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, zahajuji 21. schůzi Poslanecké sněmovny. Všechny vás tu po polední přestávce vítám.

1.

100. výročí 1. zasedání Revolučního národního shromáždění

Scházíme se zde při příležitosti slavnostního připomenutí 100. výročí 1. zasedání Revolučního národního shromáždění. A nyní mi dovoluňte, abych mezi námi přivítal předsedu Národní rady Slovenské republiky, pana Andreje Danka. Poprosím, abyste povstali. (Potlesk. Andrej Danko přichází v doprovodu vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny ke stolku zpravodajů. Předseda PS Radek Vondráček předává řízení místopředsedovi PS Vojtěchu Filipovi a zaujímá místo vedle Andreje Danka.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Dámy a pánové, nyní zazní státní hymny. Prosím, povstaňte. (Všichni v sále povstávají, zaznívá česká a poté slovenská hymna, přítomní se připojují zpěvem.) Děkuji. Prosím předsedu Poslanecké sněmovny Radka Vondráčka, aby se ujal slova.

Předseda PSP Radek Vondráček: Děkuji za slovo, pane místopředsedo. Až je mi líto, že se po hymnách netleská. Možná jsme si zatleskat mohli a mohli bychom to secvíčit a někdy ještě zopakovat. A jinak za dalších sto let.

Vážený pane předsedo Národní rady Slovenské republiky, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, dámy a pánové, slavná Sněmovno. V tomto roce už proběhla nejedna oslava našeho mimořádného výročí, sta let moderního nezávislého československého státu. Mnohé už bylo řečeno. V březnu zde promluvil předseda Sněmovny reprezentantů Spojených států amerických Paul Ryan a připomenul si s námi důležitou roli Spojených států amerických a prezidenta Woodrowa Wilsona v boji našeho národa na sebeurčení. A před sedmnácti dny během slavnostního bodu schůze Poslanecké sněmovny promluvili zástupci jednotlivých poslaneckých klubů, kterým chci ještě dodatečně poděkovat za jejich příspěvky, ve kterých bylo řečeno téměř vše podstatné o základních principech a směřování naší země. Svůj dnešní projev bych i z tohoto důvodu pojal více jako připomínku mimořádné historické události, která se odehrála na stejném místě, kde se scházíme i dnes.

Tato slavnostní schůze je trošku jiná, zvláštní, taková více naše. Já bych řekl, že je taková komorní, když jsme ta dolní komora. Doufám, že potěší i drobné dárečky, které jsme připravili na lavice během polední přestávky. Originální pamětní list a výtisk z knihy Slavná Sněmovno, kde se dočtete více o historických událostech, které se odehrály v těchto kulisách. V tento den, přesně před sto lety, v 10.40 hodin, tři dny po podpisu příměří nad zákopy první světové války, patnáct dnů od Martinské deklarace Slováků a sedmnáct dní po vyhlášení Československé republiky se naplnila česká a slovenská státní idea. Snaha po svrchované

svobodě, po svobodě netoliko záporné, tedy jen nezávislosti a samostatnosti, ale plnomocnosti vzít osud do svých rukou a položit základy naší parlamentní demokracie.

I tehdy, před sto lety, stejně jako dnes, jak jste si mohli všimnout, procházeli poslanci čestnou stráží sokolů do tohoto stejného historického sálu. A teď budu doslova citovat z dobových materiálů. "V zasedací síni starodávného Sněmu Království českého bylo skladiště aprovizace Zemského výboru. Po zemi válely se brambory a kroupy, na poslaneckých sedadlech stály pytle mouky. Vzduch byl nasycen zápachem brambor a vůní moučných výrobků. Na předsednickém stole byl pytlík s kroupami. Nařídili jsme, aby zasedací síň byla ihned dána do pořádku, což přítomní sluhové s radostí slíbili."

Takže dámy a pánové, stačí se rozhlédnout kolem a na své sousedy a můžete docenit, kam jsme to za sto let od pytlů mouky dotáhli v této Sněmovně. (Pobavení v sále.)

Aklamací byl prezidentem zvolen Tomáš Garrigue Masaryk, který v té době ještě pobýval v zahraničí. A je tedy historickou zajímavostí, že se o prezidentovi vlastně vůbec nehlasovalo, neboť po přednesení návrhu jeho jména všichni povstali a hlasitým dlouhotrvajícím potleskem a zvoláními "Sláva, ať žije!" došlo k volbě.

Byla potvrzena vláda a zvolen předseda Národního shromáždění.

Zde ve Sněmovně pak při prvním výročí 14. listopadu 1919 prezident Masaryk pronesl svou úvahu, kterou bych rád citoval při této příležitosti celou. "Naše revoluce měla zvláštní ráz. Za hranicí spočívala v promyšlené a pilné propagandě a diplomatické práci; vedle toho zorganizovali jsme armádu a připojili jsme se k válečným Spojencům, od nichž jsme byli uznáni za pravidelnou válečnou moc. Doma se pracovalo s naší strany bez krveprolití, třebaže habsburské Rakousko brutálně naše lidi věšelo, střílelo a všemožně potlačovalo.

Je to jistě zvláštní revoluce – revoluce po výtce pracovní a právě tím v nejlepším slova smyslu demokratická; a tato revoluce zajistila nám vítězství. Vítězství veliké. Bylo často řečeno, že státy trvají, čím vznikají. Naše republika vznikla pravidelným bojem v poli a práci a práci naše republika se udrží; boj, doufám, nebude již potřebný. Přestáli jsme v poměrném klidu již jeden rok; fyziologové nám říkají, že první rok lidského života je pro trvání individua rozhodný. Snad smíme analogie užít také pro náš stát. Ovšem – jest naším úkolem politikou hodně promyšlenou naši republiku nejen udržet, nýbrž dokonale vybudovat. Teď máme svůj vlastní stát a ten vyžaduje smysl pro odpovědnost a světový rozhled, jest nám třeba státního smyslu, pozitivního smyslu pro stát."

Tolik téměř sto let stará slova prezidenta zakladatele.

Dále si na budově Sněmovny můžete přečíst na pamětní desce: V této památné budově Zemského sněmu Království českého se dokonal revoluční převrat protirakouský a budoval se obnovený stát československý.

Karel Kramář pronesl slova o tom, že dynastie habsbursko-lotrinská ztratila práva na český trůn a nový stát je svobodnou Československou republikou.

Naše cesta ke svobodě určitě nebyla jednoduchá. Z oněch sta let jsme téměř polovinu prožili v nesvobodě, v totalitě a z toho téměř čtvrtinu v okupaci. Také proto se naše první zasedání z toho roku 1918 vzpomínalo vlastně už jen za deset let, v roce 1928, a pak až na slavnostní schůzi, která vytvořila náš parlamentní federální systém a Českou a Slovenskou národní radu, takže i tato schůze je svým způsobem historická a je dobré se ohlédnout a připomenout, kolik cesty jsme už ušli.

Dovolte mi ještě jednou citovat velmi důležitou osobu té doby, a to Karla Kramáře, který řekl v ten den, kdy se konala ustavující schůze: "Až bude se psát historie našeho národa o posledních čtyřech letech, udiví se svět, kolik tu bylo skvělého, ale skrytého hrdinství, kolik

odhodlání pomoci české věci, třebas by to mělo život státi, a my pak teprve si řekneme, že jsme si svou svobodu opravdu zasloužili, že jsme byli doma i za hranicemi ve velké chvíli hodni své minulosti, svých velkých předků, kteří tak radostně obětovali život za svou víru, za své přesvědčení a za svůj jazyk."

Je skvělé, že dnes už žijeme 29. rok znovunabyté svobody a demokracie. Velmi mě těší, že dokážeme my, Češi a Slováci, jako přátelé spolupracovat nejen mezi sebou, ale i ve Vísegrádské skupině, umíme se podpořit ve vytváření naší dobré pozice v Evropě a tvořit zájmové koalice k prospěchu našich občanů i ve prospěch evropského celku.

Na závěr nemůžu jinak než masarykovsky zopakovat: "Svět stál a stojí na práci, ne na náladě. Svět udržuje se jen prací, a to prací drobnou, prací stálou."

Já vám při této mimořádné příležitosti děkuji za pozornost a předám slovo našemu vzácnému hostu a troufám si říci, že svému příteli, předsedovi Národní rady Slovenské republiky panu Andreji Dankovi. Děkuji. (Potlesk.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Prosím, pane předsedo, máte slovo.

Předseda NR SR Andrej Danko: Vážený pane předsedo Poslanecké sněmovny České republiky Radku Vondráčku, vážené dámy, vážení pánové, ctění protokolární hosté, ale především drazí bratři Češi, Moravané a Slezané. Je mi ctí a jsem plný emocí, že vás mohu srdečně pozdravit jménem Národní rady Slovenské republiky. Děkuji vám za tento mimořádný projev úcty, který jste dali slovenskému národu, že mohu vystoupit na půdě českého Parlamentu. Uvědomuji si, že takovouto možnost poskytuje Parlament České republiky jen velmi výjimečně.

Mnohé národy se diví, jaké máme vynikající vztahy. Myslím si, že tyto vztahy jsou opravdu upřímné, přirozené, a právě proto jsou nadstandardní. Nerodily se však lehce. Prošli jsme kus opravdu těžké cesty.

Češi, Moravané, Slezané a Slováci jsou výjimeční lidé. Máme být na co hrdí. Dokázali jsme po dlouhá staletí stát při sobě v dobrém i zlém. Nic nás nezlomilo. Špatná zkušenost Čechů s germanizací a Slováků s maďarizací vyústila do založení našeho společného státu v roce 1918. Tato sdílená zkušenost vytvořila z Československa silný státní svazek. Ten byl vzorem v tehdejší době parlamentní demokracie.

V roce 1992 nadešel čas se rozejít. Jako jediné národy v Evropě jsme to dokázali nenásilně, v klidu a se ctí, přičemž jsme zůstali přáteli. Dozráli jsme jako národy a dnes bok po boku ukazujeme, že dokážeme spravovat své státy.

Před sto lety na těchto místech zasedalo Revoluční národní shromáždění. Byl to politický orgán rodící se Československé republiky. Československou symboliku potvrdila i volba prvního prezidenta. Tomáši Garriguu Masarykovi kolovala v žilách česká krev po matce a slovenská po otci. Asi i jeho původ ho předurčoval být tím správným prvním československým prezidentem. V jeho osobě se skloubila moudrost, rozvaha, um, pokora, pracovitost, a s tou spravoval Československou republiku, řekl bych, že ty nejlepší vlastnosti našich národů.

Výjimečnost tohoto místa potvrzuje i zvolení Františka Tomáška za prvního předsedu Národního shromáždění. Právě v této budově se začaly psát dějiny československého parlamentarismu. Spolupráce našich národů získala v československém státě nový rozměr. Naše společné vědomí a vzájemné vztahy se však formovaly dlouhá staletí předtím. Pouto mezi našimi národy vytvářelo už před rokem 1918 a to se stalo důležitým duchovním pilířem

našeho společného státu. Prvá spojenectví jsme vytvářeli už v sedmém století v Sámově říši. Období Velké Moravy spojilo Slovensko, Moravu a Čechy politicky i kulturně. Odkaz svatého Cyrila a svatého Metoděje výrazně poznamenaly směřování obou národů po dobu celého milénia. Je to naše společné dědictví.

České království bylo ve středověku centrem evropské kultury a kolébkou vzdělanosti. Důkazem toho je i vaše slavná Karlova univerzita, která je i v současnosti prestižní evropskou vysokou školou.

Češi byli v mnoha obdobích evropských dějin právě tou hybnou silou reforem. Nesmíme opomenout Mistra Jana Husa, který se stal symbolem vizí o svobodě, bratrství a rovnosti. I dnes se můžeme učit a řídit jeho humanistickým odkazem: Hledej pravdu, mluv pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, braň pravdu až do své smrti.

Mnohé další osobnosti našich národních dějin, ať je to Ján Jessenius, Jiří Třanovský nebo Jan Amos Komenský, svými činy upřímně spojovaly český a slovenský svět. Připomínají nám sílu jednotlivce, jehož víra a odhodlání dokáže velké věci měnit. Dnes nastal správný čas, abychom jim vyjádřili naši úctu a dík za to, že dokázali sblížovat naše národy.

Na nedávném společném setkání v moravské Kroměříži jsme si připomněli 170. zasedání rakouského Říšského sněmu. Právě na něm český vlastenec František Palacký poprvé prezentovat možnost soužití Čechů a Slováků v rámci federalizované monarchie. Je to jeden z prvních vizionářských pokusů načrtnout soužití svobodných evropských národů. A nemohu opomenout ani mezník slovensko-českých novodobých vztahů, jímž je především revoluční rok 1848. Právě tady, v krásné Praze, našli útočiště Ľudovít Štúr, Hurban a Hodža. Ve stovčatě se uskutečnil památný Slovanský sjezd, stal se základní politickou platformou pro osvobození slovanských národů od habsburské monarchie. Jsme vám vděční i za Bedřicha Bloudka, Bernarda Janečka a Františka Zacha. Tito stateční čeští a moravští velitelé nám pomohli a bojovali v čele slovenských dobrovolníků pod zástavou první Slovenské národní rady.

Po staletí jsme žili vedle sebe, ale ne ve společném státním útvaru. Češi se bránili německému kulturnímu tlaku, Slováci zas tomu maďarskému. Společný zájem na ochraně vlastního jazyka a kultury přirozeně sblížoval oba národy. Naše vzájemné bratrské vztahy byly vždy postaveny na jazykové, kulturní a etnické blízkosti. První společné československé hranice jsme vytvořili až tehdy, když jsme potřebovali vzájemnou pomoc. Vznik republiky byl pro Slováky a Čechy vysvobozením ze žaláře národů, jímž se opravdu Rakousko-Uhersko stalo. Češi obnovili slávu své někdejší státnosti a Slováci se po dlouhých staletích svobodně nadechli. Nebylo to lehké období soužití Čechů a Slováků hlavně se silnými národnostními menšinami.

Po mnichovské zradě naše národy zažívaly těžké časy. Češi čelili nacistickému útlaku v protektorátě, Slovensko se bránilo šovinismu. První republika byla v troskách, idea česko-slovenské vzájemnosti však ne. Touhu Slováků a Čechů po svobodě symbolizuje společný hrdinský čin Jozefa Gabčíka a Jana Kubiše. Atentátem na říšského protektora zasadili nacistickému Německu tvrdou ránu. Přestože nás mocnosti uměle rozdělily, naše národy v zahraničí spolupracovaly i v tomto těžkém fašistickém období. Odmítnutí fašistického režimu a touhu po nové kvalitě vzájemných vztahů Slováci vyjádřili ve Slovenském národním povstání, Češi deklarovali vůli po národní svobodě v ozbrojeném vystoupení v květnu 1945. Nastala nová naděje pro Čechy a Slováky.

Rok 1948 a následně politické procesy padesátých let zastínily úsvit druhé republiky. Byly však pro oba národy další zkouškou. Říká se: co tě nezabije, to tě posílí. Naše morální síla se projevila v době Pražského jara v roce 1968. Obrodný proces ukázal přívětivou a demokratickou tvář Čechů i Slováků. Tehdy nás upřímně podporoval celý svět. I když

reformní proces umlčely tanky Varšavské smlouvy, naděje na lepší a svobodnější život přetrvala i v období normalizace. Rok 1968 nám přinesl nové státoprávní uspořádání a novou kvalitu soužití našich národů. Svou surrealistickou tvorbou vléval naději občanům mezi jinými i výjimečný český básník Jaroslav Seifert, nositel Nobelovy ceny.

Narodil jsem se jako Slovák v Československu a jsem na to hrdý. Osmnáct let, a dnes znova, jsem zpíval československou hymnu a vždy cítím dojetí, když slyším tóny krásné české hymny Josefa Kajetána Tyla Kde domov můj. Víím, jaké to je dívat se na dvojjazyčné federální zprávy. Mám rád výborné seriály Jaroslava Dietla, plejádu skvělých českých umělců, kteří obohatili i naši slovenskou kulturu. To všechno a mnoho jiného ovlivňovalo naše životy. Kultura a sport byly našimi pýchami. Oproti jiným národům máme tu jedinečnou výhodu, že navzájem můžeme do hloubky a bez překážek vnímat naše jazyky. Slováci rádi poslouchají a vnímají češtinu pro její krásnou barevnost a uvolněnost. Byl bych rád, kdybychom nepřerušili společnou jazykovou příbuznost, aby se i naše děti uměly navzájem domluvit bez tlumočnicka jako bratr s bratrem. Pro budoucnost našich vzájemných vztahů je to velmi důležité. Československý národ sice nevznikl, jak jsem řekl, v Martině, ale zato vznikla úžasná česko-slovenská a slovensko-česká manželství, přátelství na život a na smrt. Česko se stalo domovem mnohých Slováků. Vážíme si velkorysosti českého národa a úcty, kterou nám prokazujete. Věříme, že se stejně dobře cítí i čeští občané na Slovensku.

V roce 1989 jsem vnímal atmosféru celostátního probuzení. Ta silná emoce, touha po svobodě nás všechny pozitivně oslovila. Kdo zažil atmosféru v roce 1989, nikdo na ni nemůže zapomenout. Měli jsme pocit, že už nás nebude nic limitovat. Protestní písně na náměstích si budu pamatovat vždycky. Jako mnozí Slováci, i já jsem se učil texty Karla Kryla, které opravdu obsahují silná poselství.

Naše cesta se před 25 lety rozdělila. Zůstal však společný cíl, společné hodnoty, vzájemná úcta a upřímná přátelství.

Po rozdělení společného státu jsme se opětovně setkali ve společném evropském domě. Jsme členy Evropské unie, kterou vnímáme jako uskupení suverénních národních států. Před nadcházejícími volbami do europarlamentu ukažme zbytku Evropy, jak jsme jednotní. Jsem rád, že i v politickém formátu V4 je Československo dynamickým prvkem. Jsme akceptovaní partneři. Těším se na zítřejší setkání V4 s Francií a Německem, které pomáhal organizovat i předseda Poslanecké sněmovny Radek Vondráček.

Otevřeně a pravdivě pojmenováváme problémy, které nás opravdu trápí. Co nás dnes trápí? Je to dravost nadnárodního kapitálu, nižší mzdy našich lidí, slabší sociální ochrana. Naše státy nemají stejné postavení na trhu práce v rámci Evropské unie. Potřebujeme stabilitu politických systémů, transparentní volební kodexy. Jsou to otázky, které musíme řešit, abychom posílili státnost. Nebojme se však chránit i národní zájmy. Evropská unie potřebuje reformu. Ve vztahu k Evropské unii musíme otevírat další témata. Máme problém s obchodními řetězci, které ničí naše potravináře a zemědělce. Bojujme za právo našich občanů mít stejně kvalitní potraviny za stejně přístupné ceny. I tady musím opět poděkovat českým kolegům, že při nás stáli v boji za stejnou kvalitu potravin.

Musíme se otevřeně a zodpovědně bavit o reformě Evropské unie, o otázce společné obrany, bezpečnosti. Současně společným hlasem musíme umět pojmenovávat problémy, které vidíme středoevropskou optikou. Proto se snažme posilovat parlamentní dimenzi politiky Evropské unie. Chceme ukázat evropským partnerům, že máme zájem na silné, ale reformované Unii. A ta musí řešit jiné věci než posouvání času.

Povinností Evropské unie je řešit strategické věci. Například ochranu digitálního světa nebo zavedení digitálních daní. Podívejme se a ptejme se velkých nadnárodních společností, co dělají s daty našich občanů. Ptejme se Googlu, Facebooku, jak je chráněný náš občan. Jsme

svědky bezcitného digitálního světa. Virtuální svět dnes silně ovlivňuje návyky spotřebitelů, místy neúnosným způsobem zasahuje do veřejného života. Digitální svět jsme vytvořili my a má sloužit nám, a ne ničit naše vztahy a rodiny. Tato témata má rozvíjet nový Evropský parlament v nejbližším funkčním období. Jsou to nové výzvy, na kterých musíme spolupracovat.

Mluvme i o evropské bezpečnosti, o evropské armádě. Děláme to proto, abychom si zachovali vlastní stát. Evropská unie není fúzí států. Projekt Evropské unie je jedinečný, musí však zachovávat i národní identitu. Opíráme se přitom o svoji historickou zkušenost. Kdyby Rakousko-Uhersko překročilo svůj stín a poskytlo našim národům svobodu, možná by přetrvalo v podobě evropské unie dodnes. Ať je zdviženým prstem pro nás i brexit. Nedovolme ani ohrožení Schengenu.

Slováci a Češi dnes bilancují sto let soužití. Prošli jsme nelehkou cestou a čelili jsme spolu vícero krizím a útokům. Máme výjimečné zkušenosti z budování společného státu. Za nejdůležitější však považuji, že jsme získali jeden druhého.

Často zapomínáme na dobré jméno a kvalitu našich výrobků i na asijských trzích. Přitom máme na co navazovat. Zkusme se zamyslet nad společnými aktivitami v diplomacii i v obchodě. Spolupráce zakladatelů společné Československé republiky Štefánika a Masaryka je odkazem pro naše národy i do dnešní doby. Kráčeje svorně spolu bok po boku a pamatujme, že i když každý ve svém domě, jsme nejbližší sousedé.

Často říkám, že žijeme v rychlé a bezcitné době, době plné zloby, kdy jsme přestali vnímat obsah a čteme jen nadpisy článků, jen zlé emoce vnímané médií. Bohužel. Jsme však dva úspěšné a sebevědomé národy. Při honbě za úspěchem dnešní doby však nikdy nezapomínejme na lidskost. Jak by řekl váš velikán Jan Werich: "Celé tajemství a snad jediný recept na štěstí je mít rád lidi a milovat je. Kdo myslí jen na sebe, ochudí jiné o sebe, ochudí sebe o jiné, zakrní a zahyne."

České republice přeji stabilitu a prosperitu. Jsme upřímně rádi, že vás máme. Poslouchejme se, projevujme si úctu, vyhýbejme se konfliktům.

A na závěr mi dovoďte být trochu osobní. Cítil jsem silnou emoci při zpěvu vaší hymny a dovolím si to vyjádřit třemi čarovnými slovy, která jsou v životě člověka vždy důležitá, a tak mě to učili doma. Ta slova jsou děkuji, promiňte a prosím.

Děkujeme vám, milovaní Češi, že jste obohatili naši společnost, kulturu, umění, naše srdce a že jste při nás vždy stáli v dobrém i zlém. Promiňte nám, pokud jsme my Slováci při našich povahách někdy dravě projevíli touhu po svém státě. A prosím vás, zůstaňte takoví, jací jste. Zůstaňte dobrým, skromným, pracovitým národem. Prosím vás, drazí Češi, hlavně ale zůstaňte našimi bratry.

Děkuji vám. (Dlouhý potlesk napříč sálem. Poslanci povstávají, pan Andrej Danko odchází.)

Místopředseda PSP Vojtěch Filip: Děkuji panu předsedovi Národní rady Slovenské republiky panu Andreji Dankovi a předsedovi Poslanecké sněmovny Radku Vondráčkovi.

Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, protože jsme vyčerpali program naší 21. schůze, schůzi končím. Připomínám, že za několik minut bude pokračovat přerušovaná 20. schůze Poslanecké sněmovny. Předpokládám, že nám stačí pět minut na krátkou přestávku. Děkuji. (Poslanci vznášejí námitku, že je to příliš krátká doba.) Aha, tak mám informaci, že deset. Tak v 15.15 začneme přerušovanou 20. schůzi.

(Schůze ukončena v 15.05 hodin.)